

Arribar a final de mes

Dilluns, 4 de gener, «Hoja del Lunes» de València publicava que UPV trencaria el pacte amb IU dissabte. Dimarts, Pere Mayor, diputat i secretari d'Organització d'UPV, rectificava la informació al «Levante». Dissabte, la coalició no es trencà, però el sentiment era comú entre amplis sectors del Consell Polític del partit nacionalista: la fi és a prop.

R. C.

Feia temps ja que una reunió del Consell Polític d'Unitat del Poble Valencià (UPV), màxim òrgan decisor entre Conferències, no havia despertat tanta expectació. L'espurna va saltar pels mateixos mitjans de comunicació que anunciaven, a principis de setmana, que dissabte UPV decidia sobre el futur de la coalició IU-UPV.

Públicament manifesta, la situació problemàtica entre les dues formacions polítiques podia fer pensar que dissabte podia ser l'últim dia d'existència de la que s'esdevenia efimera coalició. Ja és simptomàtic que en ciutats com Alacant, Cullera, Xàtiva i Massanassa, on es presentaven en coalició municipal, els pactes s'hagen trencat. No obstant això, dissabte, a la seu central d'UPV el resultat va ser-ne un altre. La coalició parlamentària no es trencava, coherentment amb el desmentit de **Pere Mayor**, dimarts, a *Levante*. Dissabte, en declaracions de **Pere Mayor**, diputat i secretari d'organització d'UPV, «UPV ha decidit donar l'ultimàtum a IU, per les condicions creades a partir del contenciós respecte al tema de la Diputació, al del funcionament del grup parlamentari... D'ací a uns dies mantindrem una reunió amb la Comissió Política d'IU per intentar solucionar-ho. Si no és possible, UPV prendrà la determinació de passar al grup mixt».

Encara que el trencament no s'ha materialitzat, l'opinió que es transpirava és que la coalició difícilment podria arribar a mantenir-se fins a final de mes. Fins i tot **Josep Lluís Blasco**, líder del sector favorable a anar coaligats amb IU, opinava que la situació no podia allargar-se i que calia encetar ja el procés de trencament, i **Pere Mayor** afirmava que «el contenciós no és un contenciós d'ara. Hi ha discrepàncies des del mes de juliol. L'ultimàtum està plantejat en uns termes molt concrets. Una part del Consell Polític pensem que, si IU compleix les condicions, ens podríem mantenir en el

Pepa Chesa.

grup. En qualsevol cas, ara tenim respostes extraoficials que apunten que el PCE no acceptarà les nostres demandes i UPV interpreta així que IU ha aplicat els acords allà on els ha interessat i, on no, no els ha aplicat».

La data del dissabte era important i la reunió podia ser significativa. Fins al punt de provocar que el sector que, oportunament, va defensar la inconveniència de coaligar-se amb IU, tornara a estar present a les reunions del Consell Polític, després de mesos d'absència. **Pepa Chesa**, cap visible d'aquest sector, ho comentava després de la reunió. «Nosaltres, en l'assemblea de Bellreguard, on el nostre sector guanyava, van detectar certa voluntat d'acostament i coincidències amb sectors abans enfrontats. Amb una actitud de clara responsabilitat política arribarem a un consens respecte al trencament de la coalició. En funció d'aquest consens, nosaltres ens retirarem a treballar als nostres col·lectius i comarques, amb la intenció de facilitar el compliment dels acords de Bellreguard. Ara tornem al Consell Polític, perquè és el principi de la fi de la coalició».

Pere Mayor apuntava un ritme

bastant accelerat. «És un ultimàtum amb data. S'ha de solucionar dins del mes de gener i, a partir d'allí, prendre la resolució que siga, no es pot allargar la situació. Hi ha un bloqueig perquè UPV desenvolupe la seua política des del grup parlamentari IU-UPV». Per a **Pepa Chesa**, altres problemes que avui té l'organització també depenen de la solució que es done al tema. «Hi ha qüestions internes, financeres i ideològiques, que no podran abordar-se men-

Pere Mayor.

tre es mantinga l'actual situació. L'organització no creix en militància. Les simpaties augmenten, però esperen la resolució definitiva de trencament per donar-se d'alta. Com a mínim, una resolució aclaridora. L'ambigüitat no és acceptable. L'organització ha de créixer i estructurar-se; i un pas previ és trencar la coalició amb IU».

Les diferències manifestades en la darrera conferència, al novembre de 1986, on es va decidir anar en coalició amb IU, semblen anar rebaixant-se entre alguns sectors, des de la darrera assemblea de Bellreguard.

En paraules de Pere Mayor, «quan hi ha discrepàncies en votacions com els pressupostos o la llei del Servei Valencià de Salut, doncs, molt bé. No són més que la plasmació de dos projectes polítics diferents. Una cosa és el projecte d'unitat de l'esquerra que Pedro Zamora vol vendre a l'exterior i una altra el projecte real del PCE, que no és més que una política de reconstrucció del mateix partit comunista, de converses amb el PCPE, amb sectors importants del carrillisme... I no ho dic jo: el senyor Tamames se n'ha eixit d'IU, i ja veurem com acaba la crisi de Curiel...».